

Joelle Charbonneau

Aan het
hof van Eden

Karakter Uitgevers B.V.

I

Vrijheid was een mythe, vond Carys, maar daar dacht haar broer, Andreus, heel anders over. Volgens hem kon iemand zich vrij voelen ook al was hij door muren omringd.

Carys was dol op haar tweelingbroer, maar op dit punt was ze het niet met hem eens. Vrijheid was een illusie, het was bedrog. Het leek veelbelovend, maar bleef altijd nét buiten bereik.

Toen ze nog klein waren, wees haar broer haar graag op de vrouwen die met dienbladen vol brood over het plein in de stad liepen, of op de burgerkinderen die elkaar achternazaten terwijl hun lach in de smalle steegjes weerkaatste. Ze waren allemaal omringd door muren en tóch waren ze gelukkig. De muren zorgden voor veiligheid. De muren gaven hun kracht en geborgenheid. En in zijn ogen was dat vrijheid.

Vaak zaten ze samen op de kantelen. Hij tekende dan een ontwerp voor een nieuwe windmolen en zij keek naar het oefenveld waar de soldaten trinden, zodat ze Andreus later tips kon geven om zijn gevechtstechnieken te verbeteren.

De burgers die in de stad onder het Paleis van de Wind woonden, begrepen niet dat het gevaar vele gezichten had. Er was duisternis en kou. Er waren de Xhelozzi, die tijdens de koude maanden op jacht gingen. Maar dat waren gevaren die je kon zien, verwachten en overwinnen. De massieve, grijze muur die rondom de stad was opgetrokken, hield die gevaren tegen. De witte stenen die het hooggelegen terrein rondom het kasteel omringden, dienden als extra beveiliging voor de machthebbers en hun beschermelingen. Maar de muren waren een tweesnijdend zwaard. Aan de ene kant

hielden ze het gevaar van buiten tegen; aan de andere kant hielden ze daarbinnen alles in stand. En dat was precies de reden dat Carys naar een ander soort leven verlangde. Een leven waarin ze niet hoefde te verbergen wie ze was.

Carys legde haar hand op de stronk van de Boom der Deugden en boog haar hoofd, alsof ze om een zegen vroeg, zoals meisjes die een man wilden, of een baby of een mooi lint voor in hun haar.

Stomme meiden.

Ze beschouwden de boom, net als de muur, als een teken van veiligheid en voorspoed. Hoe kon iets wat midden in de stad was geplant om de afslachting van de totale koninklijke familie te herdenken een positief symbool zijn? In Eden was het uiteraard alleen Carys' familie die een dergelijk lot moest vrezen. Het was dus maar net vanuit welk perspectief je naar de boom keek.

Carys keek haar lijfwachten aan. 'We gaan,' zei ze.

Ze stonden op en liepen voor haar uit. Carys hield haar blik strak op hun rug gericht, zodat ze niet hoefde te zien hoe de mensen op straat voor haar bogen of een reverence maakten.

Het plaveisel onder haar voeten zou binnenkort even wit zijn als de kasteelmuren. Haar vader wilde de burgers zo het gevoel geven dat ze net zo deugdzaam waren als degenen die boven woonden. Zodra de oorlog voorbij was, zou het witte plaveisel worden gelegd. Carys vermoedde dat de Raad van Ouderen iets moest verzinnen om te voorkomen dat de paarden het wit van de stenen zouden bevuilden. Een toepasselijk klusje voor mensen die zo braaf waren als paardenkeutels.

Haar bestemming kwam in zicht: de kleermakerij op het meest westelijk gelegen plein. 'Blijf hier wachten,' beval ze haar lijfwachten terwijl ze naar de deur liep.

'Hoelang gaat het duren, Hoogheid?' vroeg de lijfwacht met de sproeten.

Carys draaide zich om en staarde hem gedurende enige tijd aan. Zijn gezicht werd rood, waardoor zijn sproeten bijna van zijn wangen leken te springen. Dat was het effect dat Carys op mensen had, en ze zou ervan kunnen genieten als zij zich niet zo zichtbaar opgelaten voelden.

Toen ze de hand van de lijfwacht langs zijn zij zag trillen, antwoordde ze: 'Precies zoveel tijd als nodig is en geen seconde langer. En als je me weer een vraag stelt, zal ik ervoor zorgen dat je commandant jou eens leert wanneer je je mond moet houden.'

'Natuurlijk, Hoogheid.' De lijfwacht slikte moeizaam en staarde naar de grond. 'Het spijt me als ik u beledigd heb, Hoogheid.'

Zijn verontschuldiging was een begin. Was ze haar moeder geweest, dan zou het tegelijkertijd zijn einde hebben betekend. Maar ze was haar moeder niet. Ze kon alleen maar hopen dat hij dit moment zou onthouden. Als hij leerde van de vernedering, had hij een kans om achter de witte muren te overleven. Zo niet, dan was het zijn eigen schuld.

Carys pakte haar rokken bij elkaar, stapte in de laatste zonnestralen de kleermakerij binnen en sloot de deur. Zodra de grendel dichtviel, hoorde ze een vertrouwde stem. 'Welkom, prinses Carys. We verwachtten u al.'

Carys glimlachte. Ze voelde hoe ze ontspande door de hartelijke begroeting en de warmte van het vuur dat in de haard aan de andere kant van de kamer brandde. Vlak bij het vuur lag een grote harige bal. Hij opende zijn ogen, knipperde twee keer en sliep weer verder. Katten maakten geen buigingen of reverences. Ze hadden geen vijanden om te wreken, geen macht die vergroot moest worden of familiebelangen om te verdedigen. Ze hoefden dus bij niemand in de gunst te komen. Katten boften maar.

Ze knikte naar een broodmagere man die, toen hij in zijn volle lengte ging staan, amper tot haar neus kwam. De groeven in zijn

gezicht waren dieper dan de laatste keer dat ze hem had gezien. De oorlog had het leven in Tuinstad zwaarder gemaakt. ‘Heer Marcus,’ zei ze hartelijk. ‘Fijn dat u zo snel aan mijn verzoek hebt kunnen voldoen.’

Er klonken voetstappen op de trap. Allebei draaiden ze zich om. Carys had nauwelijks tijd om zich voor te bereiden toen Larkin haar armen om haar heen sloeg en haar dicht tegen zich aan trok.

‘Dochter,’ zei Heer Marcus op scherpe toon. ‘Laat je niet zo gaan. Jullie zijn geen kinderen meer.’

‘Jammer, want we waren zo schattig toen we nog klein waren. Nietwaar, Hoogheid?’ Larkin zette een stap naar achter, schudde met haar lange donkere krullen en lachte zoals Carys zelf graag had willen lachen.

‘Het koningshuis streeft nu eenmaal naar waardigheid,’ antwoordde Carys met gespeelde ernst, ‘dus we zijn veel te bezadigd om ooit schattig genoemd te kunnen worden.’

‘Ik weet nog goed hoe waardig u eruitzag toen u in die berg paar-denmest viel, Hoogheid,’ zei Larkin met een diepe buiging.

Carys lachte. Wat moest ze anders? ‘Dat was niet gebeurd als jij me niet had geduwd.’

‘Ik heb u niet geduwd,’ zei Larkin. ‘Ik gaf prins Andreus een welverdiende zet. U stond alleen maar in de weg.’

De spiertjes rond de ogen van Heer Marcus trilden bij het horen van de dollen streken van zijn dochter. Carys herinnerde zich die blik van hem nog goed uit de tijd dat hij Larkin meenam naar het paleis om te helpen bij de pasbeurten van de hovelingen. Larkin was echter veel te enthousiast en ongedurig om te helpen met het ompspelden van zomen en tonen van rollen zijde. Meestal liet ze het zover komen dat haar vader haar een klap gaf en haar in een hoek zette, waar ze moest wachten tot hij klaar was. En daar werd ze op een dag door Andreus gevonden en gered.

In het begin sprak Carys niet met het snikkende meisje met de betraande wangen. Ook al was ze pas vijf, Carys had vaak genoeg gehoord dat ze vreemde mensen moest mijden en haar broer moest beschermen tegen iedereen die te dicht bij hem kwam. Hoe jong ze ook was, ze begreep wat haar plicht was: de geruchten in de Zaal der Deugden de kop indrukken en voorkomen dat iemand de kans kreeg om haar familie van de troon te stoten.

Maar Andreus trok zich nooit iets aan van die regels. Nooit zou hij een verdrietig kind negeren. Nu niet en toen ook niet. Dus weigerde hij het donkerharige meisje met kuiltjes in haar wangen alleen te laten, dat in een hoekje van het kasteel zat te huilen. Niets of niemand weerhield hem ervan om Larkin van haar straf te bevrijden. Dat was het begin van de vriendschap. Buiten haar tweelingbroer was Larkin de eerste die ze vertrouwde, en de laatste.

In de daaropvolgende maanden fronste de koningin haar voorhoofd wanneer ze Larkin giechelend door de kasteelgangen zag rennen, maar als Andreus erbij was vermeed ze scherpe opmerkingen over de gevaren van buitenstaanders. Die bewaarde ze voor de momenten dat ze alleen was met Carys. Ze overtuigde Carys ervan dat Larkin tegen hen gebruikt zou kunnen worden. Dat haar misschien zelfs iets aangedaan zou kunnen worden om de koning en zijn familie te treffen. Carys kreeg het bevel de vriendschap te laten doodbloeden. Nog voor de winter aanbrak had Andreus al een nieuwe vriend gevonden en was hij Larkin helemaal vergeten. Carys beloofde haar moeder hetzelfde te doen.

Maar ze had gelogen. Het was een klein leugentje vergeleken bij al die andere, maar het voelde nog altijd als een overwinning. En ook kleine overwinningen waren belangrijk in tijden van oorlog.

‘Larkin,’ zei Carys poeslief. ‘Misschien kunnen we ons beter bezighouden met mijn bestelling dan je vader lastigvallen met voorvalletjes uit het verleden.’

‘Natuurlijk, Hoogheid,’ riep Larkin uit terwijl ze een snelle kniebuiging maakte. ‘Volg me maar.’

Larkin sprong de stenen trap op die naar de eerste verdieping leidde. Terwijl Carys achter haar aan liep, schraapte Heer Marcus zijn keel en zei: ‘Ik moet me verontschuldigen voor mijn dochter, Hoogheid.’

Carys bleef boven aan de trap staan en draaide zich om naar Larkins vader, die een stuk hennepvezel om zijn vingers draaide. Een man die van zijn dochter hield. Een man die een en al deugdzaamheid was; het soort deugdzaamheid dat niemand in het kasteel ooit zou kunnen begrijpen. ‘U hoeft zich nergens voor te verontschuldigen.’

Carys liep door de deuropening boven aan de trap. Larkin sloot de deur, draaide zich om en zette fronsend haar handen op haar heupen. ‘Oké, we hebben Vader ervan overtuigd dat we nog steeds giechelende, niet voor rede vatbare kinderen zijn, maar wat is er aan de hand? Ik kan zien dat u iets dwarszit.’

‘Eigenlijk hoor je een dame niet te zeggen dat ze er zorgelijk uitziet.’

‘Maar u bent nooit een echte dame geweest.’

En dat was meteen de kern van haar probleem. ‘Als mijn moeder dit had gehoord, had ze je in de torenkamer opgesloten.’

‘Complimenten zijn er in soorten en maten, Hoogheid. Vooral buiten de witte kasteelmuren. Echte dames zijn saai. Ze moeten van alles en ze mogen niks. Goden, dat is toch geen leven.’ Larkin liep naar de grote garderobekast en opende de deuren om een aantal jurken te laten zien. ‘Ik heb een paar nachten doorgenaaid om de aanpassingen waar u om had gevraagd af te maken. Pas ze eens aan.’ Larkin pakte de belangrijkste jurk als eerste uit de kast.

Carys sloeg geen acht op de vragende blik in Larkins ogen en liet haar korset door haar vriendin strak aanrijgen, alsof er op die

manier uit het niets rondingen zouden verschijnen. Maar hoe Larkin ook haar best deed, Carys zou nooit zacht en welvend worden. Ze was recht en hoekig, vanbinnen en vanbuiten. Toch zat de jurk haar als gegoten. Dat zou haar moeder plezier doen.

Carys lette meer op de aanpassingen die Larkin op haar verzoek in de jurk had aangebracht. In de zomen zaten vakjes verborgen die voor niemand te zien waren, ook al wist je dat ze bestonden. Larkin was niet alleen slim maar ook zeer vakkundig.

Glimlachend liet Carys haar handen in de zakken glijden.

‘Extra diep, afgezet met leer en voorzien van een ingenaaide koker, precies zoals u wilde.’ Larkin zweeg en staaarde haar enkele seconden aan. Carys wist dat haar vriendin op een verklaring wachtte, maar ze zei niets, en Larkin kende haar goed genoeg om alleen maar te knikken, waarna ze naar de tafel bij het raam liep. Toen ze zich omdraaide, had ze een stiletto in haar hand. ‘Voor mevrouw. Ter controle.’

‘Hoe kom je daaraan?’ siste Carys terwijl ze angstig naar de deur keek.

‘Wees niet bang, Hoogheid,’ zei Larkin, wederom glimlachend. ‘Hij is van vader. Hij heeft hem in jaren niet gebruikt en volgens mij weet hij niet eens meer waar hij lag. Maar ik wist het wel, en een koninklijk verzoek leek me een goede reden om de stiletto te lenen. Als u weg bent, leg ik hem terug waar ik hem heb gevonden.’

Het handvat was minder mooi versierd en het lemmet van mindere kwaliteit dan de stiletto's die Carys twee jaar geleden bij haar broer had besteld. Als prinses kon ze de hofsmid moeilijk vragen om wapens voor haar te maken, tenzij ze wilde dat de Raad en de hovelingen erachter zouden komen en vragen zouden gaan stellen. En vragen waren het laatste waar Carys en haar broer behoefte aan hadden.

Carys tastte in haar zak naar de opening. Voorzichtig stak ze het

lemmet in de verborgen hoes en trok hem er weer uit. Ze oefende een paar keer. De eerste drie keer bleef de punt van het mes in de stof haken. De vierde keer lukte het zonder kleerscheuren. Na een uur oefenen zou ze het mes snel en soepel kunnen trekken. Dat besef zorgde ervoor dat de knoop in haar maag iets minder voelbaar was. Die knoop zat er al weken, als een waarschuwing voor iets wat er te gebeuren stond. Toen ze Andreus over haar ongemakkelijke gevoel vertelde, had hij gezegd dat ze onnodig bang was en problemen zag die er niet waren.

Misschien was ze inderdaad paranoïde, maar toch had ze haar messen graag bij de hand. Nu ze zo weinig controle had over wat er ging gebeuren, was het fijn om hier wél zekerheid over te hebben en te weten dat niemand, zelfs haar broer niet, iets van haar geheim wist. Om als meisje in het kasteel te overleven móést je wel geheimen hebben.

Vanuit haar ooghoek zag ze hoe Larkin een stok in het haardvuur stak. Toen het uiteinde begon te gloeien, stak ze er de kaarsen in de kamer mee aan om de langer wordende schaduwen te verdrijven.

‘Heb je een reden om de plafondverlichting niet te gebruiken?’ vroeg Carys. Aan elk bedrijf in de stad werd een deel van de energie toegewezen die werd opgewekt door de windmolens boven op de kasteeltorens. De zeven kolossale molens vertegenwoordigden de Zeven Deugden van het koninkrijk en de macht werd uitgeoefend door degenen die volgens die deugden leefden.

Macht. Macht had vele gedaanten. Lichtaandrijving. Watervoorziening. Het volk verheffen. De doodstraf opleggen. De machtigste man in Eden was degene die over de wind ging.

‘Kaarslicht is minder fel dan een lamp.’ Larkin keek naar het raam en stak vervolgens de laatste kaars aan. Toen legde ze de brandende stok in het vuur. ‘Zullen we de volgende jurk passen, Hoogheid?’

‘Larkin, wat is er aan de hand?’ vroeg Carys terwijl haar vriendin

in de kast rommelde. Altijd wanneer Larkin iets te verbergen had, veranderde ze van onderwerp. Als ze dan ook nog de andere kant op keek, was er écht iets aan de hand. ‘Vertel op, Larkin. Is er iets mis met de lampen?’

Met een zucht draaide haar vriendin zich om. ‘Er wordt gezegd dat het de afgelopen weken veel minder hard heeft gewaaid, Hoogheid, en daarom is er minder energie. De schaarste zorgt voor spanningen.’

Spanningen waren geen goed teken als het om de onderdanen van het koninkrijk ging. Spanningen leidden tot problemen.

Carys liep naar het raam en keek omhoog naar de windmolens op het kasteel. De enorme bouwsels doemden dreigend op boven de witte muren en staken scherp af tegen de donker wordende lucht. Het geluid van de draaiende wieken hoorde bij het leven in Tuinstad. Carys kon ze nu horen zoemen en vroeg zich af of ze minder snel draaiden dan voorheen. Andreus zou het precies kunnen zeggen. Het bestuderen van de windmolens en de energie die ze voortbrachten was zijn levenswerk geworden. De lichtbol op de hoogste toren van het kasteel van zijn ontwerp. Het licht was bedoeld om iedereen welkom te heten die zijn talenten wilde gebruiken om het koninkrijk sterker te maken. Het licht betekende veiligheid en hield het slechte op afstand.

Hoewel haar tweelingbroer had geholpen bij het ontwerpen van de lamp, wist hij dat zelfs de felste lamp niet in staat was de duisternis volledig uit te bannen, hoe groot hij ook was en hoe hard de windmolens ook draaiden.

Als er iets mankeerde aan de stroomvoorziening, was Andreus de eerste die het wist. Carys beschikte niet over zijn kennis, dus het enige wat zij erover kon zeggen was dat de gangen en grote kamers in het kasteel nog steeds goed verlicht werden door door de wind aangedreven lampen. Niet dat dat iets uitmaakte; stroomschaarste

in het kasteel zou weinig ongemak brengen, maar hier in de stad zou het tot veel grotere problemen leiden.

‘Waar is de spanning het grootst?’ vroeg Carys. Haar jurk ritselde toen ze zich van het raam omdraaide.

‘Een paar molenaars hebben hun ergernis uitgesproken, maar vader heeft hun een deel van onze energietoelage geschonken. Daarmee zijn de ergste klachten opgelost.’ Larkin hielp Carys uit de deftige jurk en in de volgende. ‘Maar er gaan geruchten en die worden elke dag luider.’

‘En wat zijn dat voor geruchten, Larkin?’

Larkin beet op haar onderlip en zuchtte. ‘Het gerucht gaat dat de kou eraan komt. De dagen worden korter en de Xhelozi zullen wakker worden, als ze dat al niet zijn, en op jacht gaan. Er worden offers gebracht in de oude tempel om te vragen of de wind blijft waaien, vooral nu we zo weinig mankracht hebben om een aanval af te slaan.’

‘Ik dacht dat de meeste mensen de tempel meden.’ Een van de eerste profeten van Eden had het bevel gegeven tot de bouw van een tempel om de burgers een plek te geven waar ze zich in moeilijke tijden rechtstreeks tot de goden konden richten. En dat deden ze. Tot vijf jaar geleden. Boven het kasteel had een windhoos geraasd en hoewel de profeet de storm terug in de bergen had gedreven, waarschuwde hij dat de gevaarlijke storm een reactie was op een ondoordacht verzoek dat in de tempel was uitgesproken. Sindsdien werd de tempel gemeden. Alleen diep ongelukkige mensen waagden zich nog in het heiligdom aan de rand van de stad.

‘Dat klopt, Hoogheid,’ verzuchtte Larkin. ‘Maar toen leefde de oude profeet nog en was er genoeg windenergie in de stad. De nieuwe profeet is heel aardig, maar de mensen vragen zich af hoe iemand die eruitziet alsof ze zo omvergeblazen kan worden in staat

kan zijn om de wind in bedwang te houden. De mensen die naar de tempel gaan, zeggen dat ze extra kracht voor haar proberen af te smeken.'

'En wat zeggen degenen die niet naar de tempel gaan?'

'Zij vinden dat uw familie en de Raad ons allemaal in gevaar hebben gebracht door Lady Imogen aan te stellen als de profeet van Eden. Ze vragen zich af of uw familie het belang van Edens veiligheid voldoende inziet.'

Carys verstijfde. 'Hebben ze het over de Bastianen?'

'Voor zover ik weet niet,' verzekerde Larkin haar. 'Maar van een nieuwe profeet worden de mensen altijd een beetje nerveus, vooral nu het eerste koude seizoen nadert. Maar degenen die ik heb gesproken vertrouwen erop dat prins Micah de veiligheid zal waarborgen. Ze weten dat hij niet met Lady Imogen zou trouwen als hij niet van haar talenten overtuigd was. Zodra ze getrouwd zijn en het weer warm wordt, zal de rust terugkeren.'

Carys forceerde een glimlach. 'Je hebt vast gelijk. Ik stel je mening hierover zeer op prijs.'

Larkin keek Carys aan. 'Ik hoop niet dat u me brutaal vindt, Hoogheid, maar wat vindt u eigenlijk van onze profeet? Het enige wat we hier in de stad van haar weten is dat ze jong en mooi is.'

In de bewegende schaduwen die de kaarsen op de vloer wierpen, stapte Carys in de volgende jurk. Terwijl ze Larkins blik angstvallig meed, dacht ze aan het donkerogige orakel, dat zich muistil door het kasteel bewoog maar overal leek te zijn en alles leek te zien.

'Ze is... eh... Ze is slim,' zei Carys. Dat was niet gelogen. De weinige keren dat Imogen het over iets anders had dan de wind en de sterren, had ze haar uitgebreide kennis van de geschiedenis van het koninkrijk en het interne functioneren van het kasteel getoond.

'En ze is toegewijd,' voegde ze eraan toe. Het was nu een halfjaar

geleden dat Imogen vanuit het Gilde naar het hof was gestuurd en sindsdien bracht ze een paar uur per dag door op de kantelen, hetzij om de sterren te lezen, hetzij om de Meesters van het Licht te raadplegen.

‘Mijn vader en de Raad zijn van mening dat Imogen over grote krachten beschikt.’

‘Ik vroeg niet wat zij ervan vinden, Hoogheid.’ Larkin snoerde de wit met roestbruine jurk wat strakker aan. ‘Ik vroeg wat ú ervan vindt.’

Carys haalde haar schouders op en draaide zich om naar de spiegel. Haar lange, blonde haar leek bijna zilverkleurig in het kaarslicht. ‘Ik heb nog niet genoeg tijd met Imogen doorgebracht om haar goed te leren kennen.’ Laat staan haar te vertrouwen.

‘Gaat Andreus veel met haar om?’

Carys keek haar vriendin doordringend aan. ‘Waarom vraag je dat? Wordt er in de stad soms geroddeld over die twee?’

De belangstelling van haar broer voor de windmolens was in de stad bijna net zo bekend als zijn andere hobby.

Larkin zette een stap naar achter. ‘Neem me niet kwalijk, Hoogheid. Voor zover ik weet gaan er geen roddels over prins Andreus en Lady Imogen. Er wordt alleen gezegd dat ze prins Micah wel heel snel voor zich gewonnen heeft.’

Carys slaakte een zucht van opluchting. Als het om aantrekkelijke vrouwen ging kende haar tweelingbroer geen grenzen. Dat was algemeen bekend. En veel van de vrouwen die hij tegenkwam kenden nog minder grenzen. Hoewel ze haar best deed om haar broer te steunen, waren er dingen waartegen ze hem niet kon beschermen, vooral niet tegen zichzelf.

Larkin keek alsof ze nog iets wilde zeggen, maar in plaats daarvan schudde ze haar hoofd en vroeg naar de ophanden zijnde bruiloft. Carys was blij met de verandering van onderwerp en begon en-

thousiast te vertellen over de feestelijke plechtigheden en toernooien die ter ere van het koninklijk paar in de gloed van Edens lichtbol gehouden zouden worden. Vanwege de naderende kou en de hoge kosten van de oorlog had de Raad van Ouderen voorgesteld om de festiviteiten binnen de kasteelmuren te houden. Haar vader was het met dit voorstel eens, maar Micah had bezwaar gemaakt. Hij was bang dat de onderdanen zich zouden beklagen over het gebrek aan feestelijkheden. Of misschien zou men twijfels krijgen over de steun van de Raad voor de kroonprins en zijn verloofde. Misschien zouden ze denken dat de Raad liever een afstammeling van het verbannen Huis van Bastianen op de troon zagen.

Carys begreep de angst van haar oudere broer. Geruchten alleen al konden aanleiding zijn voor een nieuwe strijd om de troon, vooral nu de oorlog hun garde had uitgeput. Dus had ze het moment afgewacht dat ze haar broer alleen in een van zijn vertrekken trof en had ze hem haar plannen voorgelegd om de festiviteiten uit te breiden.

‘Zeg tegen vader dat je bent benaderd door mensen die denken dat het gebrek aan festiviteiten betekent dat we de oorlog gaan verliezen. Laat een van je vrienden zeggen dat zij van hun vaders hebben gehoord dat een bescheiden bruiloft voor de hovelingen het signaal kan zijn om de stad ontvluchten.’

‘Wil je dat de mensen denken dat we de oorlog verliezen?’

‘Nee,’ zei Carys, want dat dachten de mensen toch al. ‘Maar door vaders weinig enthousiaste steun voor jouw huwelijk zouden ze dat wel eens kunnen gaan denken. Om hun vertrouwen in een overwinning te tonen moet hij samen met de Raad juist zorgen voor het grootste bruiloftsfeest dat we in eeuwen hebben gezien. Hoe groter en royaler je bruiloft, hoe meer vertrouwen de mensen zullen hebben in jouw koningschap. Daar win je hun loyaliteit mee. Bovendien zullen ze zich veiliger gaan voelen.’

Al na één dag werd aangekondigd dat er ter ere van het bruidspaar een toernooi, een staatmarkt en een bal zouden worden gehouden. Meteen werd op het toernooiveld, dat zich op vijf kilometer van de kasteelmuren bevond, begonnen met de bouw van de tribunes. Die moesten klaar zijn tegen de tijd dat Micah en vader terugkwamen van hun bezoek aan de slagvelden in het zuiden.

De zon was al onder toen Carys de laatste jurk had gepast. Ze liep naar het raam en keek naar de lucht terwijl Larkin de jurken terug in de kast hing. ‘De dagen worden nu snel korter,’ zei ze peinzend.

‘Volgens de boeren zal er dit jaar veel meer sneeuw dan anders vallen. Als dat zo is, zullen de mensen extra blij zijn met de herinnering aan een bruiloftsfeest. Dan hebben ze iets om over na te praten als het te koud en te gevaarlijk is om naar buiten te gaan.’ Larkin sloot de kast en draaide zich om. ‘Ik wou dat ik erbij kon zijn om het allemaal te zien.’

‘De bruiloft is over zes weken,’ zei Carys. ‘Dan zijn je vader en jij toch weer terug in de stad? Is het sowieso niet te laat in het seizoen om nog op handelsreis te gaan?’ Door heel Eden werd het vakmanschap van Heer Marcus gewaardeerd en nu Larkin even bekwaam was, vergezelde ze haar vader vaak op zijn reizen. Carys was jaloers op hun hechte band en hun vrijheid om te doen en laten wat ze wilden zonder altijd op hun hoede te moeten zijn. Maar in de wintermaanden ging Heer Marcus liever niet te ver van Tuinstad vandaan. En dat was verstandig van hem. De Xhelozi, van wie het aantal elk jaar toenam, waren een wreed volk, dat vooral in de wintermaanden op jacht ging.

Larkin glimlachte. ‘Voor zakenreizen is het inderdaad laat in het seizoen, maar het is niet te laat om naar mijn nieuwe huis te gaan.’

Carys was met stomheid geslagen. ‘Je... eh... Je wat?’

Larkin keek omlaag naar haar handen. ‘Ik wist niet hoe ik het u moest vertellen. Ik ben iemand tegengekomen. Hij heet Zylan. Hij

is bontwerker en woont met zijn familie in Acetia, in de schaduw van de Citadel. En...' Ze keek met een verlegen glimlach op. 'We zijn verloofd.'

'Verloofd? Ga je verhuizen?' Behalve Andreus was Larkin haar enige echte vriend. En nu vertrok ze naar Acetia, het deel van Eden dat het verst verwijderd was van de lichtbol op het paleis. Ze vertrok om te gaan trouwen en haar eigen leven te gaan leiden. Een leven met verantwoordelijkheden waarvoor ze zelf had gekozen in plaats van dat ze haar door geboorte of het systeem werden opgedrongen. Een leven dat niet werd bepaald door mensen die naar macht verlangden.

'Is dit wat je wilt?' Alles in haar kreunde. De vlammen in de haard en van de kaarsen flikkerden. 'Als je vader erop staat dat je gaat trouwen, kan ik namens jou een goed woordje voor je doen. Ik zal zeggen dat je nog jong bent en nog even wilt wachten.'

'Ik ben vier maanden ouder dan u, Hoogheid. Zylan is een goede man. Vanaf het moment dat we elkaar voor het eerst zagen wist hij dat we zouden gaan trouwen. Hij zal goed voor me zorgen.'

'Natuurlijk,' zei Carys terwijl de tranen in haar ogen brandden. Huilen was een zwakte die ze zich niet kon veroorloven. Zelfs niet tegenover een vriendin. 'Je bent een van de aardigste mensen die ik ooit heb ontmoet. Als hij dat niet inziet, is hij het niet waard om met je te trouwen. Hebben jullie al een datum?'

'Op winterzonnewende. Tot die tijd ga ik bij Zylans zus wonen. Volgens vader moeten we zo snel mogelijk vertrekken omdat de dagen steeds korter worden. Dan hebben Zylan en ik nog een paar weken om elkaar beter te leren kennen. Volgens mij hoopt hij dat ik nog van gedachten verander zodat hij nog even niet voor zichzelf hoeft te koken.'

'Maar dat zul je niet doen.' Wanneer Larkin een besluit had genomen, veranderde ze zelden van gedachten. En wanneer ze ie-

mand trouw had beloofd, kwam ze daar niet meer op terug. Dat had ze in de loop der jaren wel bewezen.

Larkin legde haar hand op Carys' arm. 'Als u hem ziet, zult u mijn besluit begrijpen. Dat weet ik zeker. U zult ook van hem gaan houden.'

Wie weet. Maar Carys zou in elk geval ook een hekel aan hem hebben, alleen al omdat hij haar vriendin van haar had afgepakt.

Ze wilde niets liever dan ook naar Acetia gaan om Larkins bruiloft bij te wonen. Maar dat was onmogelijk. De mensen zouden gaan praten als ze de stad zou verlaten. Ze zouden in de gaten krijgen hoe belangrijk Larkin voor haar was. Carys zou Larkin los moeten laten zonder haar het gevoel te geven dat ze door de duisternis werd gevolgd. Dat zou het mooiste huwelijkscadeau zijn. Misschien kon Larkin dan voor hen allebei vrij zijn.

'Ik hoop dat een krachtige wind je de weg zal wijzen, maar ik zal je vreselijk missen.' Carys sloeg haar armen om haar vriendin heen en wenste dat ze blij voor haar kon zijn. In plaats daarvan voelde ze zich leeg.

'Ik wou dat u met me mee kon.' Larkin lachte door haar tranen heen. 'Dan zouden we een problemen veroorzaken!'

Even stelde Carys zich voor hoe het zou zijn als ze meeding, als ze eindelijk zichzelf kon zijn en haar talenten kon ontwikkelen zonder dat iemand er iets over te zeggen had. Hoe zou het zijn om eindelijk openlijk te kunnen doen wat ze zelf wilde? Wat voor persoon zou ze dan zijn?

'Ik denk dat de wereld nog niet klaar is voor het soort problemen dat wij dan zouden veroorzaken.'

Larkin glimlachte weemoedig. 'Misschien komt er een dag dat het mogelijk is. Je weet maar nooit hoe de winden zullen waaien, Hoogheid.'

'Misschien,' zei ze, maar ze wist wel beter.

Haar voorname, respectabele leventje speelde zich hier, in Tuinstad, af. Zolang Andreus haar nodig had om zijn geheimen te bewaren en hen allemaal tegen het kwaad te beschermen, zou die dag nooit komen.